

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

μυστικά στόλων έρωται

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγούμενου)

— Μισώ καὶ συχαίνομαι τὸ λορέντζο, μισῶ ἔλεγος ὁ λεωνῆς συνάντης. Εἶναι δὲ χειρότερος παλιόναθρωπος ποὺ γνώρισα στὴν ζωὴ μου. Τὸν θεωρῶ ικανὸν καθὲ ἔγκλημα...

Τότε ἐγώ τὸ παρακινούσα νὰ διασκόψῃ κάθε σχέσι μαζύ του, ἀλλὰ αὐτὸς μοῦ ἀπαντούσε :

— Αυτὸς εἶνε πραγμά διαύνταν, Ιουλίττα... “Οταν δυὸς ἀχρεῖοι υποκείμενα σαν κι’ ἔμας, ἔκαναν μαζύ ἐνα κακούργημα, τοτὲ μονὸς ματώνουν, ὅταν πρόκειται νὰ στείλουν δὲνας τὸν δόλο στὴ λαιμήτημο.

Τὰ ἀπαίσια αὐτὰ λόγια, τόσο ἀπαίσια ἀντηχούσαν μέσα στὸ λαμπτὸν ἐκεῖνου ἡμέρας, ὅπου ζύσαμε τὸν εἰρηνικό, καὶ στ’ αὐτὰ σχεδὸν τῆς πριγκηπίσσης, τῆς τόσο χαριτωμένης κι’ εὐπιστής, ὧστε ἔνοιωσα ἐναὶ ρίγος νὰ μοῦ περινά τὸ κορμί.

* * *

Ἐντωματεδύ, οἱ πόνοι τῆς ἀρρωστης πριγκηπίσσης μεγάλωνται ἀπὸ ημέρα σὲ ημέρα καὶ ἴσταν φανερό πώς τὸ μοιράσιο δεν θάρρουσαν νὰ φτάσουν. Τῇ βέταπεν νὰ σθόνη ἀπὸ στημή σὲ στηγή, ἀλλά δὲν είχε χάσει καθόλου τὸ πνεῦμα της κι’ ἔξεικλουσε τὸ τέλος της ν’ αἴστειεται καὶ νὸ χαριτολογῆ.

— Πόδοι λυπτάμι, ἔλεγε στὸ Λεωνῆ, ποὺ κι’ Ιουλίττα είνε ἀδελφή σου! Τώρα ποὺ ἄγω φεύγω για τὸν ἄλλο κώδωμό, θὰ σ’ ἔγκατατελεψώ μόνο. Δὲν μπορῶ μέθοια νά-νάσιωσα ἀπὸ ἔσενα νὰ μοῦ μείνηση καὶ μετὰ τὸ θάνατο μου πιετός. Διυτιγασχας θὰ κάνης τρέλλες καὶ θὰ βρής καμιανὰ γυναικά μασέιται σου. Δὲν είδα ἄλλη γυναίκα στὸν κόμιο σέξιου σου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδελφή σου... Ἐίναι πραγματικός σχεγεῖος!

Τὰ λόγια της αὐτά μὲ συγκινούσιαν ἔξειρτικά καὶ δόσο τὸ μοιράσιο πλησιάζει, τόσο καὶ ἡ ἀγάπη μου γι’ αὐτή γινόταν ποὺ θερμή. Δὲν μπορούσουν νὰ πιετέψουν ὅτι δέν πέθαιναν ἔτσι, μέσα στὴν τόση της γελήνην, στὴν τόση διαλαμπτὴ τού πνεύματός της καὶ μοῦ ἤταν ἀδύνατο νὰ φαίνωστο τὴ μεγάλη της χρυσή πολυθρόνα δεσμεῖν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ λεωνῖνο κι’ ἀπὸ μένα, χωρὶς τὰ μάτια μου νὰ πωλημαρίσουν δάκρυα.

Ἐν τῷ βράδυ, νόνη-εγώ της διστάσας κάποιο βιθλίο καὶ δὲν οισθόταν πλάσι της, ἔνας καμαρέρος μητήκη μέσα καὶ τῆς ἔδους μιὰ ἐπιτολή. Ὡη πριγκηπίσσα, μόλις τὴ διάθαση, ἔθγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ λιποθύμησε.

Ἐν τῷ εγώ ὥρμασα νὲ τὴ βοηθήσα, ὁ λεωνῆς πήρε τὴν ἐπιστολὴ ἀπὸ κάτω καὶ τὴ διάθαση, μολοντὸν ὁ γραφικὸς τὴν χαροκτηρή ἤταν ἀλλαγμένους, δέν διωσκορεύτηκε ν’ ἀναγνωρίσω πώς την είχε γράψει ὁ ὑποκόμης Σιαλμ. Περιείχε ἔνα σωρὸ συκοφαντίες ἐντὸν μου, πληροφορίες καὶ γιὰ τὴν οἰκογένεια μου, γιὰ τὴν σπαραγή μου δὲν τὸ λεωνῖνο καὶ γιὰ τὶς ἐρωτικὲς μου σχέσεις μαζύ του.

Ἀκούγοντας τὴν κραυγὴ τῆς πριγκηπίσσης, ὁ μαρκήσιος λορέντζο, ὁ δόπιος στριφογόριζε σὰν ὄρνεο γύρω μας, μπήκε μέσα καὶ δὲλ λεωνῆς, πάριντας τὸν παράμερα, τοῦ ἐβείδε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ ὑποκόμητος. “Οταν διαντήρησαν πάλι κοντά μας, δὲ μὲν μαρκήσιος φαινόταν ἡσυχάτωτος καὶ τὸ πρόσωπό του είχε τὸ συνηθισμένο του σαρκαστικὸ χαμόγελο, δὲ δὲ λεωνῆς, καταπαραγμένος, φαινόταν νὰ τὸν ρωτούσε με τὰ βλέμματά του τὶ ἐπρεπε νὰ γίνει τώρα.

Τὶ πριγκηπίσσα βρισκόταν ἀκόμα λιποθυμιαμένη μέσα στὴν ὀγκαλί μου. Τότε ὁ μαρκήσιος σήκωσε τοὺς δύμους του καὶ εἶπε μὲ τρόπο ποὺ νὰ τὸν ἀκόμησαν κι’ ἔγνω.

— Μά, φίλε μου, αὐτὴ ή Ιουλίττα εἶναι ἀνόητη νέη σημειοῦ ἀφόρητο... “Η παρουσία της στὸ εξῆς ἔδος μέσα, κακὸ μπορεῖ νὰ μᾶς κάνῃ κι’ δοχι καλό. Πεις της νὰ πάτη νὰ ζητήσῃ βοηθεία... Αναλαμβάνων ἔγω τὰ πάντα...

— Δηλαδή, τὶ σκοπεύεις νὰ κάνης; Ούτητε δὲ λεωνῆς μ’ ἀγωνία.

— Μείνε ήσυχος, “Εχω ὅπα καιρὸς ἔτοιμο τὸ σχέδιό μου... Θα μας βοηθήσῃ ἔνα σκονάκι, ποὺ παντεύ τὸ κρατάω ἀπάνω μου.

Ἄλλο διώξει πρότα τὴν Ιουλίττα...

Τότε ὁ λεωνῆς μὲ παρικάλεσε νὰ βγῶ ἔξω καὶ νὰ φωνάξω τὶς καμαριέρες τῆς πριγκηπίσσης. “Υπάκουεται κι’ ἀπόθεσα μὲ προσωχὴ τὸ κεφάλι της ἐπομόθαντης ἐπάνω σ’ ἔνα μαξιλάρι. “Αλλά, τὴ στιγή ποὺ ἐπομάζουμε νὰ βγῶ διὰ τὴν πόρτα, δὲν ξέρω ποιας ἀλλοκότου δύναμις μὲ συγκράτησης καὶ μ’ ἔκανε νὰ γρίπωσι ποιο. Εἰτα τὸ βενετό μαρκήσιο νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν ορφωστή, σὰν νὸ ήθελε νὲ τὴ βοηθήσῃ, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του εἴχε μιὰ τέτοια ἐγκλωπήτης ἐκφραστεῖ καὶ του λεωνῆς ἦταν τόσο χλωμό, ὥστε φοβητικοὶ ιδρώνυμοι μόνη της τὴν ἐπομόθαντη συγναίκα μ’ ἔκεινους τοὺς δυὸς ἀνθρώπους, οἱ όποιοι είχαν ήδη λερώσει στὸ σώμα.

Πάραδοτες καὶ φοβερές ίδεες περινούσαν ἀπὸ τὸ μασάλ μου καὶ κυττάζιντας περιτροπή τὸ λεωνῆς, φώναξα:

— Πρόσεξε! Πρόσεξε!

— Ή; μὲ σωτήρας ἔκεινος μ’ ἀπορία.

Τὸ βέβαιο είνε ὅτι κι’ ἔγω δὲν ξέρει τὶ έλεγα κι’ στὶς ντράπηκα για τὴν τρέλλα ποὺ ἔκαναν. “Ἐτρεξα λοιπὸν ἔξω καὶ σὲ λίγο ζαυγυρίστη μαζύ μὲ τὸ γιατρό καὶ τὶς καμαριέρες.

Ο γιατρός βρήκε τὴν πριγκηπίσση νὰ τινάζεται ἀπὸ σπασιούς κι’ εἴπε πως ἤταν ἀνάγκη πάρη δὲν κατευναστικό φάρμακο. Τοῦ κάκου θύμως δοκίμασαν νὰ της διστοίξουν τὸ στόμα της. Κρατοῦσε τὰ δόντια της σφραγίσαν μὲ δόντη της δύναμης. Τότε μιὰ καμαριέρα ἔδειψε να καὶ εἶπε :

— “Ἄς προσπαθήσῃ ἡ σινόρα νά τῆς δώσω τὸ φάρμακο...” Ή πριγκηπίσσης δὲν δέχεται τίποτε, ὅταν δὲν τὴς τὸ δόντια ἔκεινη καὶ δὲν ἀρνεῖται ποτὲ διὰ τὴς δύσει ἡ σινόρα.

Πήρα τότε τὸ φάρμακο καὶ πράγματι κατωρθώσω νὰ κάνω τὴν πριγκηπίσση νά τοῦ ποιησώ.

Καθὼς ἐτράπει τὸ κουταλάκι ἀπ’ τὸ στόμα της, ἡ ἐπομόθαντη ἔπιασε τὸ χέρι μου καὶ τὸ κράτησε στὸ δικό της. “Ἐπειτα σὲ σκίνητη στὴν πολυθρόνα της.

Εἶχε πεθάνει!

Ο τόσο ξαφνικός αὐτὸς θάνατος μοῦ ἔκανε ψυχήτη ἐντύπωσι. “Έχουσα τὶς αἰσθήσεις μου καὶ μὲ μετέφεραν σ’ ἔνα δόλλο δικαίου.

“Εμείς άφρωση μερικές μέρες, μὴν ἔχοντας συναίσθηση τοῦ τι γινόταν γύρω μου. “Οταν διέκτησα καὶ πάλι τὶς αἰσθήσεις μου, δὲ λεωνῆς μού διάνγυγειενε, δέν διασκορεύτηκε τὸ στόμα του στὴ μησή του δοματίου, μά τὴν ίδια στιγμὴ σωριστήκε σκίνητη στὴν πολυθρόνα της.

— Σὲ δένα, Ιουλίττα, μοὺ είπε δὲ λεωνῆς, οφίγγοντάς μου τὰ χέρια, σὲ σένα τὰ χρωστάω δόλλα... “Ἐπι πλέων σὲ χρωστάω δέν ύπαρχει τὸν πόλαρον χωρὶς ντροπή καὶ χωρὶς τύφει της υπενθύμησης τὶς τελευταῖς στιγμές τῆς δυστυχημένης μας φίλης. “Η ἀγγελική σου καλωύτην τῆς ἐγλόκων της διάθαστο της. Πέθανε μέσα στὴν ἀγκαλιά σου ἡ δαντίζηλος σου, τὴν δόπια, δοποαδηποτε άλλη ἐκτός ἀπὸ σένα. Θὰ ἔπινε εὐχαριστῶς...

— Σὲ δένα, Ιουλίττα, μοὺ είπε δὲ λεωνῆς, οφίγγοντάς μου τὰ χέρια, σὲ σένα τὰ χρωστάω δόλλα... “Ἐπι πλέων σὲ χρωστάω δέν ύπαρχει τὸν πόλαρον χωρὶς ντροπή καὶ χωρὶς τύφει της υπενθύμησης τὶς τελευταῖς στιγμές τῆς δυστυχημένης μας φίλης. “Η ἀγγελική σου καλωύτην τῆς ἐγλόκων της διάθαστο της. Πέθανε μέσα στὴν ἀγκαλιά σου ἡ δαντίζηλος σου, τὴν δόπια, δοποαδηποτε άλλη ἐκτός ἀπὸ σένα. Θὰ ἔπινε εὐχαριστῶς...

— Εὖσο δύμας τὴν ἐκλαφεῖς σὰν ἀδελφή σου... Εἴσαι πραγματικός στριγγελός... Καὶ τώρα μπορεῖς νὰ πολεούσης τοὺς διόπτρας.

— Σώπα, τοῦ φωνάξα, γιατὶ τὰ λόγια σου μὲ κάνουν νὰ ντρέπομεν καὶ νὰ υποσέρω. “Οσο ζύσας ἡ γυναίκα αὐτῆς, θυσιάζεις σ’ ἔκεινη τὸν έρωτα μου καὶ τὴ φιλοτιμία μου... Πιεργορίδησσιν, νοιλαθούσας πώς ἤτη ἀγαπούσα καὶ πώς θυσιαζόμουν πρὸς χάριν της καὶ πρὸς σου... Τώρα θύμως βλέπω πόσο

— Χαθήκαμε! εἶπε δὲ λεωνῆς, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο μου....

έξειτε λιστική ήταν ή θέσι μου τότε. Σήμερα πρέπει να με περιφρονή όλος ο κόσμος...

— Ἀποτάσαι πολὺ, φτωχὸ μου παῖδι, μοῦ ἀπάντησε ὁ Λεωνᾶς, δῆλος δὲ κόσμος μας ὑπολήπτεται καὶ μας σέβεται σήμερα, γιατὶ είμαστε πλούσιοι.

‘Αλλά δὲν χάρηκε πολι καρό ό Λεωντής τὸ θρίαμβο του. Οι φυσικοὶ κληρονόμοι τῆς πριγκηπίσσης πού ἔμεναν στὴ Ρώμη, ἐφτασαν στὸ Μιλάνο, μανινέμονει ἐναντίον μας. ‘Οταν Ἐμαδάν τις λεπτομερέστατο τὸ θανάτου της, μάς κατηγόρθασαν διτὸν ἐπιπεδόσαμε, δίνοντάς της δηλητήριο καὶ ζήτησαν νά ἑκατόν το πάνωμα της για νά γίνη νεκροφία. Πράγματι ή νεκροφία ἔγινε και βρέθηκαν στὰ οπλάχνα της πριγκηπίσσης ἵχνη δραστικοῦ δηλητηρίου.

—Χασήκαμε! φώναξε ο Λεώνης, μπαίνοντας μιά μέρα στό δωματίο μου. Ή πριγκιπισσα πέθανε δηλητηριασμένη και μάς κατηγορούν έμας γι' αυτό... Ποιος νά ξούσε τάχα αυτό τό ξύλινα; Μά δεν υπάρχει άμφιβολιο... Ποιός θαλός, δηπ' αυτό τό Σανανά τό Λορέντζο... Μά αυτός τώρα βρίσκεται έν ασφαλεία. Ενώ έμεις θα υπληφθείτε από στιγμή σε στιγμή... „Εχεις αρ-
τικό βάθος, όπως νά μπορέσεις γι' αυτοκτονήσης:

—Δέν θ' αὐτοκτόνησα, τοῦ ἀπάντησα, εἶμαι ἀθώας καὶ δέν φοιτούμαι τίποτε... "Ἄγε εἰσαι σὺ ἔνογχος, Φύγε!..."

φυσικού πλην... Αν είναι σα ενοχή, φυγε...
—Δέντρο Ενόχος, Κουλίττα, μου απάντησε ο Λεώνης, άγκαλιζοντάς με. Μή με καπηγορής, όφου ξέρεις ότι σ' αγαπώ τού, ώστε να μη σου κρύθω υπέ αυτά έκκημα τα έγκληματά μου.

ποιον. Τὴν ίδια μέρα κιόλας μας συνέλαβον και μᾶς φυλάκισαν. Ἀνακριθήκαμε καὶ δικαιώθηκαμε, κατηγορούμενοι ότι είχαμε δηλητηρίασε τὴν πριγκίπισσα. Ἀλλὰ μᾶς ἔσωσε ἡ μηδότης μας και τὸ γεγονός ὃτι δὲν είχαμε νὰ κερδίσουμε τίποτε, ἐπιποέ-
δοντας τὸ θάνατὸ τῆς, ἀφοῦ. Ἐτοι μᾶς δηλιγότερα, ώπερ καθέθεσα-
ον γιατροῖ, ή πριγκίπισσα δὲν θὰ ζύσει περισσότερο από είκο-

οιτέσσερες δρες. Έταις ἀπόλυτη καρκίνα έγω, γιατί, ἀκούγοντας τή φριχτή κατηγορία, βρήκα γιάτι νά την ἀντικρούων όλη τήν ἡθική έκεινή δύναμι που δίνεις ή καθαρή συνέβδησις κι' εύθυνης ξέ, ἀρχής οι δικαιουταί διετέθησαν εύνοικά για μένα. Δὲν συνέθη δύμας τό ίδιο καὶ γιά τό Λεώνη, γιατί τό τυχοδιωτικό του παρελθόν ἀπεκαλύφθη ἀπό την ἀνάκρισι. Μά επειδή δὲν μπορείσου νά βρούν αύτες την παραμήκρη ἀπόδειξι, τής ἐνοχῆς του κι' ἐπειδή σαν ἀσθόνιο που ήταν, ἔφριτε γιά τό Ἑγκλήμα πού του ἀπέδωσαν, βγήκε κι' αύτος μέτοπο ψηλά ἀπό τή φυλακή.

Ο μαρκήσιος Λορέντζο σ' δ-
λο αύτό τό διάστημα είχε φρον-
τίσει νά έξαφανιστή, άλλά πα-
ρουσιάστηκε και πάλι διπάν α-
θωντήκαμε και ζήτημα μπό το λεωνή νά μοιραστή μαζύ του
την κληρονομία, Ισχυριζόμενος πώς σ' αυτόν χρωστούσαμε τα
πάντα.

Ο Λεωνίδης στην άρκη θέλησε νά τόν διώξει, άλλος δ μαρκήσιος τόν απέλιγε πάς βα τόν κιτκάγγελλε γιά τό φύνο τού Ερπέτι κι' έπι, στό τέλος, ανακάρστηκε νά δην θυχωρήση και νά τοι δώση ένα μεγάλο χρηματικό ποσό.

Άρχισαμε τότε νά ζούμε μέσα σέ μια άσθναστη πολυτέλεια και σπατάλη. Ήταν φανερό πώς έτσι μέσα σ' έκει μήνες ή λευ-
όντης θα έτρωψε δύα είχε λήποντοςμείον. Έγω τόν παρικούλω-
θείσα, χωρίς καμιά λύπη νά σκορπήη μιά περιουσία που μέ
ταξιδεύεις ντροπές μου και πίκρες μου είχε αποκτηθή, συγχρόνως
δύμας φθόρουμεν γι' αυτόν τη φώκεια, ή δποια μαζί απειλούσε
και πάλι. «Ηέρα οτι δέν μπορούσε νά την υπόφερε κι' δτι, ήτα γέ-
ετείθετο σε καινούργιους κινδύνους. Δυστυχώς, ή συμβουλές
μου ήτα μήν είναι τόσο σπατάλος, πηγαίνας χαμένες. Μού άπαν-
τούσε με χάδια και με δάστεια. Είχε δεκάπεντέ καθαρόδαιμα
όλογα σταύλους του, την τραπεζαρία του άνοικτη σέ δι-
λή την πολι και μια μεγάλη όρχηστρα στο παλάι του. Άλλα
αυτό πού τόν κατέστημε ταχύτερα, ήταν τά άπειρο χρημάτων
που διαγκαζόταν νά δινή στους παλούνσ ουνενδύχους του, τούς
χιριποκλέφτες, γιά νά τούς έμποδιση νά πλημμυρίσουν το μέ-
γαρο του και το μεταβάλλουν σέ θάτρο ληστόν. «Ηταν υπο-
χρεωμένος νά τούς δινή ένα είδος φόρου γιά νά μήν πλησιά-
ζουν υπις αιδίωσες, δπου χαρτόπαζουν οι προσκαλεμένοι του.
Πολλές φορές δγανακτούσε γιά δλ' αυτά, και τού δρόχταν νά
φύγη μτ τον κόσμο και νά πάν μαζί μου νά κρυψη σέ καμιά
μακρούν, έρχογι. Άλλα και ή ίβεα αυτή τόν τρόμαζε, γιατί ή
άγγιση που τού έντενα δέν είχε πειά τόση Σύναψη, ώστε νά γε-
νει μέντρα σε μεγάλη ληστεία.

Εξακολουθούσε νά είνε πάντοτε πολύ περιποιητικός πρός

τια, τραβηγμένος απ' τις ήδουνες πού δίνει ό πλούτος. "Έξω απ' τό σπίτι Σούδα μια ζωή κρατική κι είχε πολλές έρωμένες τό δρόμος διδάγει μεταξύ της φύσιστορίας καθ ότις δρόμες έκανε μεγαλοπρεπέστατα δώρα. "Ουας τιποτένιος ήταν στην πολέκτη τών χρημάτων, τόσο θεμελιώδης δειχνύόταν απή στα τάλη τους. Ο δαστατός χαρακτήρας του μεταβαλλόταν άνασσα για πράσινη περιουσία του και ό χρώμα του για μένα περνούσε κι- αύτος πότε άναλογεί, φάσεις. "Οταν τα πράγματα του έργουνταναν διάποδα και υπενοχώριαν ή ύπεφερε, έπειδη δὲν είχε στον κόσμο άλλους έκτος από μένα να τὸν υπολογίζεις τα και καὶ τὰ νῦν πραγματικά, ξαναγύριζε κοντά μου γεμάτος διάδοχος. "Οταν δώμας δὲν είχε καμιά πικοτούρα, ζητούσε άλλους πιο δυνατές χαρές.

"Ηέρευ δλεις του τις ἀποτίες, γιατὶ δὲν φρόντιζε καθόλου νά μοῦ τις κρύψῃ, δύσκαις δὲ τὸν ἐπιτυμωσα γι' αὐτές, μεσ θύμης τὴν ἀνεκτικότητα μου στὴν περίπτωσι τῆς πριγκηπίσης Τιγρακαρδίου και μέ ρωτουσε ὅτι ή μακροθυμία μου είχε ἔσαν-
τηθή. Αὐτή ἀκριβώς ἥταν κι' ἡ πολ μεγάλη ἀδίκια τοῦ Λεω-
νί απέντι μου: Φαινόταν νά πιστεύῃ δτι δέν ἔπειτα νά ύπο-
φέρω για δλ' αὐτά κι' δτι μιά γυναίκα μπορεῖ νά συνθηση νά
νικά τη λέγεται της.

Μιά μέρα, ξαφνική, ἔλαβα μιά ἀποτολή ἀπό τη μητέρα μου,
η δποια είχε μάθει ἀπό τον Ἐρριέτι δλα τά σχετικά μέ μέναι:
Μου ὑγράφε δτι ἐνώ ἐτοιμαζόταν νόρθη να με βρή, ἔπειτε βα-
ριά ἀρρώστη και μέ παρακαλούσαν νά.πάν νά τὴν περιποιη-
θῶ στην ἀρρώστεια, δίνοντάς μου τὴν ύποσχεσι δτι δχι μονάχα
με συγχωρούσε, ἀλλά και θα μέ δεχοταν μέ πραγματική
εύνωμασύνη.

"Η ἐπιστολὴ αὐτῆς ξεχείλισε ὅποι μιά τέτοια στοργή και γλυκύτητα, διότε, ἐνώ τὴν ἔβρεχα με τὰ δάκρυά μου, συλλογιζόμουν πώς ήταν δυνατό νά την είχε γράψει μιά μητέρα στην αιωνιότητα κόρων της.

Δέν ιπορούσα, ξπειτ' από μια
τέτοια επιστολή, παρά να τρέ-
ψω μέσωσα κοντά της.
Πράγματι, έφυγα την άλλη
μέρα και, φτάνοντας στις Βρυ-
ξέλλες, βρήκα τη μητέρα μου έ-
τοιωθήσατο.

Μοῦ έδουσε τὴν εὐχή της, μὲ συγχώρεσι καὶ ζεψύγησε μπρός στὰ μάτια μου, παρακαλῶντάς με νὰ φροντίσω νά τὴν θαμφουλ μὲ κάποια τουαλέτα της, τὴν δηοῖα ἀνταποίεις έξαιρετικά.

ΚΔ'. Οι τόσοι πόνοι κι' ἡ τόσες συμφορές είχαν ἔξαντλήσει πειδά

την ευαισθησία μου
Δεν είχα πειά δάκρυα γιά
νά κλάψω τη μητέρα μου.
“Οτις την πήραν και την έ-
βαλαν, κλειστήκα μέσα στήν
κάμαρά της κι’ έμεινα έκει, σκύβωρα και συντριψμένη, μήνες
όλεκληρους. Ή μόνη μου δοχελιά ήταν ν’ αναποτά δλες τις
έποχες του παρελθόντος μου. Το μέλλον ούτε τό σκεπτόμουνος
καν. Ή θεία νου, ή όπια στήν άρχη με υπόδεχτηκε πολύ σ-
οχημάτι, στό τέλος μαλάγθηκε από τό σωπλό έκεινο πένθος μου,
επειδή τό θεωρούσε πειρισσότερο ένδεικτικό τής λύπης από τα
δάκρυα. Μέ περιπιστώνα σωπαινούντας κι’ αυτή κι ψρόντιζε ιά
νική πειρίαση όπου την πει.

Η μελαχολία τού προτισσό μου, τό δηποτε είχα αφήγει τόσο πρόσχαρο, ταιριάζε με την ψυχική μου διάσχιση. Σανάθλεπα τα ίδια έπιπλα, που μου θύμιζαν χίλια μάστακα πρόσχαρματα μάτω την παίκη μου ήλικια. Θυμόμουν την έποχη τού μαλιάς τρυπούσα λίγο τα δάχτυλα μου, οι γονείς μου τόθεωροδαν αύτό σαν τη μεγαλείτερη συμφορά και τη συνέκρινα με την κατοικιή επονεδίστη ζώη μου. Σανάθλεπα μέ τη φαντασία μου τη μήτέρα μου, ώραια, νέα και λιμπράτη νά πηγαίνη στους χωρούς, καὶ τὴν πριγκίπισσα Τσιγαρόλη δηλητηριασμένη μένα στην σγκαλιά μου, ίσως κι' ἀπό τὰ ίδια ου τὰ χέρια. Στὰ δυνείρα μου ὁ ήχος των μουσικών όργανων διαδεχόταν τις κραυγές τους Ἔρρειτη, τή στιγμή που τὸν σκότωνα... "Έβλεπα τὸν ἑαυτό μου μεσά στη φυλακή και κατόπιν οικοδέσποιντα λαμπτή στο μέγαρο τῆς πολυκύπτισης.

Συγχρ. ἀποκαμψέντι ἀπ' τὰ φρικιαστικά αὐτά δνειρά, ἀναγκώνα τις κουρτίνες του παραθύρου και κύπταζα τις Βρυξέλλες, ὅπου ἔζησα τόσο εύτυχισμένη και εύπολητή, καὶ τῇ δεντρωσιχύι τοῦ περιπάτου, ὅπου ὁ γενικός θαυμασμὸς μὲ ακλούσουν σὲ κάθε μονή βῆμα. Πώρα δμος οι διαβάτες, καθὼς μὲ ἔθεταν πιὼν ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ ἐδίενχαν μὲ τὸ δάχτυλο προσθλητικά δὲ ὄντα στὸν ἄλλο. Τότε ἀποτραβίουμεν, ἀφῆντα τις κουρτίνες νά πένουν πάλι και καθώμεν στὸ κρεβάτι τῆς μητέρας μου, ὡς δύο ἔρχονται ἡ θεία μου και, παρανοτάς με ἀπὸ τὸ κάρον, μὲ πάνωμεν στὸ πατρός.

(Axe) $\text{e}^{-\theta \text{c}^2}$)